

Büyükada C nayetleri / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy, Sözler

написано kitapcy | 22 январа, 2025

Büyükada C nayetleri / dedektif hikaye BÜYÜKADA C NAYETLER 

Kalabalığın arasından sıyrılıp, koştı arkasından. Seslendi, gözyaşları içinde... "Gitme," diye bağırdığını sanki sadece kendi kulakları duyuyordu. Arkasına bile bakmadan ufka doğru yürüyordu, altın saçlı adam. Çaresiz bakakaldı ardından.

Gözyaşları sel olup akıyordu yanaklarından. Hıçkırıkları nefesi ile yarışıyor, boğazında düğümleniyordu. Bacakları onu taşıyamayacak kadar ağırdı sanki; gücü bitmişti ama yine de koşuyordu. Yüreğinin sızısı bir yangın gibi sarıyordu bedenini.

Tüm gücüyle, saçları g ne te parlayan adamın ardından bağırdı. Kalbinin gümbürtüsü,  ı lıklarını bastırıyordu. Pes etmedi... "Gitme," dedi dizlerinin üzerine d  erken... "Gitme baba!.."

 alan telefonun sesiyle uyandığında ter içindeydi. Ba ucundaki komodinin üzerinden kol saatini aldı; saat altı bu u a geliyordu. Yata ın  teki tarafında karısını göremedi. Ankara'ya, oğlu Mehmet'in yanına gittiğini anımsaması uzun sürmedi. Salona ulaştığında artık kesilece ini sandığı telefon ısrarla  almaya devam ediyordu.

"Ba komiserim ben Selim... Hemen buraya gelmeniz gerek. Yeni bir vaka var!"

Başkomiser Ahmet, bir anlığına kafasını toparlayamadı. Hâlâ gördüğü rüyanın etkisindeydi. Hayırsız rüya, anında çıkıvermişti.

“Neredesin oğlum? Feride’yi çağırdın mı?”

“Büyükada’dayız, Feride Komiserim zaten burada amirim. Olay biraz karışık.”

“Nasıl karışık oğlum?”

“Gelseniz iyi olur Başkomiserim.”

Başkomiser Büyükada’ya giden vapurda, denizin köpük köpük dalgalarına bakarken içindeki sıkıntının sebebini düşünüyordu. Selim, iskelede onu bekleyeceğini söylemişti. Az sonra kendini işine verecek ve bu sebepsiz daralma yok olup gidecekti. Derin bir nefes alıp gökyüzüne baktı.

“Ne oldu Selim? Cinayet nerede?”

“Büyükada Rum Yetimhanesi’nde beş ceset bulunmuş Başkomiserim. Cesetleri bekçi bulmuş. Hemen polise haber vermiş. İlçe Emniyet Müdürlüğü, İl Emniyet Müdürlüğü’nden yardım istemiş. Şefik Müdür de bizi buraya gönderdi. Size haber verme işini de bize bıraktı.”

İlçe emniyetine ait polis arabasına bindiklerinde Selim, Başkomisere karşılaştıkları kan donduran manzarayı anlatmaya başlamıştı bile. Başkomiser Ahmet sabahtan beri toparlamakta zorlandığı kafasını Selim’in söylediklerine verebilmek için büyük çaba harcıyordu.

Yetimhanenin önündeki dar, uzun ‘Adalar Yolu’ üzerinde polis araçları, ambulans ve Olay Yeri İnceleme Ekibi aracı, arka arkaya sıralanmışlardı. Etrafı demir parmaklıklarla çevrili yapının bahçesine açılan giriş kapısı ardına kadar açıktı.

Büyükada’nın iki tepesinden biri olan Manastır Tepesini süsleyen bu devasa yapının içler acısı durumu Başkomiserin yüreğini burktu.

Kalabalığın içinden kendisine doğru gelen Feride’yi gördü. Yanındaki adam kendini İlçe Emniyet Müdürlüğü’nden Komiser Engin olarak tanıtmıştı.

Adli Tabibin ilk izlenimlerine göre cinayetler gece yarısından sonra, saat 02:00 ilâ 04:00 arası işlenmişti. Yetimhanenin ana binasının giriş katında ikisi kadın, üçü erkek, beş ceset vardı. Beşi de aynı yöntemlerle öldürülmüştü.

Öldürülmeden önce sopa benzeri sert bir cisimle dövüldüklerine dair bulgular vardı. Vücutlarında çok sayıda morluk ve ezikler tespit edilmişti. Kırıklar olduğu da kesindi... Ne kadınlara, ne

de erkeklere cinsel istismar yapıldığına dair bir iz yoktu. Ölüm sebepleri, boyunlarına bağlanmış ipler mi, yoksa kalplerinin üzerindeki bıçak yaraları mı, anlamak için otopsi raporu gerekliydi. Kurbanların sağ ellerinin işaret parmakları kesilmişti ve en dehşet verici görüntü, cesetlerin ağızlarının içlerinde olmayan dilleriydi. Kesilmiş uzuvlar hâlâ yerde duruyordu. Başkomiser sabahın bu saatinde, bu görüntüye katlanamayacağını düşünürken, yardımına Feride koştu.

“Başkomiserim, Bekçi Rıza dışarıda... Engin Komiser bekçiye sorgulamış, isterseniz siz de kendisiyle bir konuşun.”

Bekçi çukurlaşmış gözlerini sağa sola çevirerek konuşmaya başladı.

“Valla beyim, ben gece gündüz buraya bekçilik yaparım. Aha şu kulübede dururum. Dün gece bir sesler duydum. Öteki bekçiler olsa, kuyudaki çocuk ağlıyor, derlerdi. Korkudan donlarına ederlerdi... Yok efendim, hayalet varmış; geceleri çocuk ağlarmış falan; yok öyle bir şey. Adalılar bilir bu binanın perili merili olmadığını da, dışarlıklılar çıkardı bu dedikoduyu. Zamanla da akıllara kazındı işte böyle. Şu, az ötedeki Alman Generalin evini desen, tamam... Bak, orada bekçilik etmeye benim bile yüreğim yetmez. Allah biliyor ya; orada bir tuhaflık döner. Tövbe Bismillah! Evlerden ırak...”

“Eee Rıza Efendi, bırak şimdi ini cini. Sen cesetleri nasıl buldun, onu anlat!”

“Tamam Başkomiserim, kusura kalma! Anlayacağın cin peri olmayacağını bildiğimden dışarı çıkıp bir kontrol edeyim, dedim. Daha adımımı yeni atmıştım ki, buz gibi bir şeyler yayılıverdi boynumdan içeri. Gözlerim karardı sonra; gerisini hiç hatırlamıyorum. Sabah şuracıkta kendime geldim. Elim, kolum hep tutulmuş. Zar zor ayıldım... Hemen etrafı kolaçan ettim. Köpeğim vardı... Baktım yerde boylu boyunca yatıyor; zehirlenmiş herhalde zavallı. Anladım bir işler dönüyor, hemen binaya girdim. Ana binanın girişindeki piyanolu salonda ne göreyim? Ortalık kan revan içinde... Her biri bir köşede yatıyor insancıkların. İkisini hemen tanıdım. Burası küçük yer, herkes bilir birbirini... Hemencecik polisi aradım sonra.”

“Peki, o gece sen kendini kaybetmeden önce, buraya gelen giden oldu mu?”

“Yok amirim, kim gelecek gece gece buraya? Akşamüstüydü çöp arabası geldi; çöpleri alıp gitti. Zaten o da haftada bir gün gelir. Daha sonra kimseyi görmedim. Gündüz gelen bir kaç

turist oldu. Fakat yetimhaneye girmek yasaktır, patrikhaneden özel izin gereklidir. Almadım içeri.”

“Tamam Rıza Efendi, sen ayrılma bir yere. Seninle tekrar konuşmamız gerekebilir. Haa, bir de, doktorlar seni muayene ettiler değil mi?”

“Ettiler Amirim, kan da aldılar. Kanda çıkarmış beni bayıltan ilaç.”

Öğlene doğru kurbanların kimlikleri belirlenmiş, cesetler helikopter ile, İstanbul Adli Tıp Kurumuna gönderilmişti. Olay yeri incelemesi hâlâ devam ediyordu. Kurbanlardan iki kadının kimliğini bekçi teşhis etmiş, diğer üçünün üzerlerinden kimlikleri çıkmıştı. Hepsi ellili yaşların başlarındaydı. Üç erkeğin ikâmet adresleri İstanbul olarak görölüyordu.

İlçe Emniyet Müdürlüğü’nden Komiser Engin ve Başkomiser Ahmet, Olay Yeri İnceleme ekibiyle yetimhanede kalırken, Feride ve Selim de iki kadının oturdukları mahalleye gideceklerdi.

Gülay Doğru ve Şerife Candan, cinayetlerin işlendiği Rum Yetimhanesi’ne oldukça yakın bir mahallenin, yan yana evlerinde oturuyorlardı. Feride, mahalleye kendilerinden önce gelen cinayet haberiyle sokağa dökülen kadınlarla konuşarak, kurbanlar hakkında bilgi toplamaya çalışırken, Selim de kahvehanedeki adamlarla görüşecekti.

“Merhaba dayı! Ben Komiser Yardımcısı Selim Yiğit. Cinayeti duymuşsunuz sanırım. Bu konuda sorularım olacak sizlere... Gülay Doğru ve Şerife Candan’ı tanıyor musunuz?”

“Tanırsız elbette evlât. Çok şaşırdık duyunca. Ne istemişler iki dul kadından? Yazık...”

“Biz de onu araştırıyoruz dayı.”

“Üç kişi daha varmış dediler ya; kimlerdir acaba?”

“Mahmut Giray, Süleyman Çeşmeli, Adnan Seferi...”

Selim’in elinde tuttuğu küçük not defterinden okuduğu üç isme, hiç de yabancı olmadığı belli olan kahveci arka masalarda oturan iki adama çevirdi başını.

“Mahmut’la Süleyman’ı tanırım. Adnan dediğini çıkaramadım.”

“Nereden tanırsın sen bu adamları dayı?”

“Eskiden bu mahallede otururlardı. Komşuyduk uzun yıllar. Belki yirmi yıl oldu onlar buradan gideli. Tam hatırlamıyorum ama birlikte iş kuracağız demişlerdi galiba. Bir daha da hiç görmedim ikisini de...”

Arka masada oturan iki adamdan biri kalkıp yanlarına geldi.

“İsmail abi! O Adnan dediği adamı hatırladım ben. Hani, yirmi

yıl önce falan buraya taşınmıştı. Şu köşedeki dükkânı da kiralamıştı da, emlakçılık yapıyordu... Hatırladın mı? Hani, şu olaydan sonra basıp gitmişti buradan.”

“Ne olayı”

“Yıllar önceydi Memur Bey... Günahları boyunlarına, dul bir kadınla adı çıkmıştı bunun. Baktı inandıramayacak konu komşuyu; çekti gitti sonunda...”

Emniyet Müdürlüğünün lojmanlarının penceresinden dışarıyı seyreden Başkomiser, Feride ve Selim’i dinliyordu.

Feride, kadınların komşularından kayda değer bir bilgi edinememişti. İki kadının, birbirleri dışında diğer komşularla pek anlaştıkları söylenemezdi. Yine de öldürülecek kadar azılı bir düşmanları olduğunu sanmıyordu hiç kimse.

Selim’in kahvehaneden öğrendikleri sonucu, bir zamanlar aynı mahallede oturmuş kurbanların ölümlerinin altında, eski bir hesaplaşma yatıyor olabileceğini düşünüyorlardı. Başkomiser mahalleli ile bir de kendisi görüşmek istedi.

“İstanbul’dan haber geldi. Mahmut ve Süleyman iş ortağıymışlar. Küçük bir inşaat firmaları varmış. Mahmut bekârmış; Süleyman’ın boşandığı karısı ve kızı İzmir’de yaşıyorlarmış. İşleri hiç iyi gitmiyormuş. Borç gırtlaktaymış anlayacağınız.”

“Bugün siz mahalleye gittikten sonra, polis memuru Aytekin’i görevlendirmiştim. Bütün gün soruşturmuş. İşçileriyle de tek tek görüşmüş. Adamlar aylardır para alamıyorlarmış. En son, olay gecesi bir mekânda takılmışlar. Çok önemli bir işleri olduğunu söyleyip, erken ayrılmışlar. Bir daha da gören olmamış.”

“Biliyorsunuz, Adnan Seferi’nin üzerinden çıkan kartta emlakçı olduğu yazıyordu. Onu da araştırmış Aytekin. Evliymiş, çocuğu yok... Karısına Silivri’de bir emlak işi olduğunu, gece geç geleceğini, daha sonra saat 22:00 civarı telefon ederek işinin uzadığını, geceyi Silivri’de bir pansiyonda geçireceğini söylemiş. Ancak, Adnan’ın yanında çalışan delikanlı, böyle bir emlak işinin olmadığını, olsaydı mutlaka haberi olacağını söylemiş.”

“Aytekin iyi iş çıkarmış Başkomiserim. Biz küçücük Büyükada’da iki kişiyi sorgulayamadan, o koca İstanbul’u dolaşmış.”

Feride ve Selim odalarına çekildiklerinde, Başkomiser Ahmet hâlâ açık pencerenin önündeydi. İçindeki sıkıntı gün boyu peşini bırakmamıştı. Bir türlü kafasını toplayamıyordu. Akli

hep başka bir yerdeydi. Bambaşka bir yerde...

Başını yasladığı göğüs, mis gibi yasemin kokuyordu. İçindeki huzuru, insanoğlunun icat ettiği hiç bir kelime anlatamazdı. Kulaklarına dolan ipek gibi, yumuşacık ses, ona şarkılar söylüyordu. Parlayan güneşe çevirdi başını. Sıcacıktı... Tıpkı yasemin kokulu göğüs gibi... Daha çok sokuldu bu sıcak kucağa.

Başını yasladığı göğüsteki ıslaklık rahatsız etti onu. Kalbinin üzerinde görünmez eller hissetti. Şarkılar mırıldanan dudaklar, hareketsiz duruyordu. Sevgi dolu bakan gözler sisler içindeydi. Başını yasladığı göğüsten akan kan, papatyalar kadar beyaz elbiseyi kırmızıya boyamıştı.

Nefesi kesildi... Hızla kalktı o sıcak kucaktan. Sıcacık değildi artık. Buz kesmişti. Kalbinin üzerinde dimdik duran hançeri tanıdı... Kucağında huzur bulduğu kadının bembeyaz yüzüne baktı. Kadını tanıdı...

Yataktan fırladığında bir süre nefes alamadığını sandı. Henüz sabah olmamıştı. Pencereye koşup, camı açtı. Gökyüzüne diktiği gözleri yaşlarla doldu. Başkomiser için, iki gündür gördüğü rüyalar, artık dayanılmaz olmuştu.

Uzun yıllardır, kilitli durduğu kutu paslanmaya yüz tutmuş, geçmişin acıları, şimdi neden su yüzüne çıkmaya çabalıyordu? Yüreği sızladı...

Sabah erkenden Adli Tabip Kemal ile kısa bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra, Komiser Engin ile buluşmak üzere olay yerine gitmek için lojmandan ayrıldılar. Selim'in yol üzerinde bir mekânda kahvaltı etme teklifini, isteksiz de olsa kabul eden Başkomiser, geldikleri yerin manzarasını görünce, bu fikre sevindi.

Ahşap terasa atılmış bir kaç tahta masa, sabah saatleri olması sebebiyle, henüz boştu. Başkomiser oturduğu yerden, denizin laciverti ve gökyüzünün mavisinin muhteşemliğine kaptırdı kendini. Daldığı düşüncelerden Feride'nin sorusu ile sıyrıldı.

"Adli Tabip ile ne konuştunuz Başkomiserim?"

"Otopsiler henüz tamamlanmamış Feride. Elde ettikleri bulgulara göre, kurbanların ve bekçinin kan örneklerinde aynı

uyuşturucu maddeye rastlanmış. Bu, kurbanların yetimhaneye baygın getirildiklerini gösteriyor. Zaten, dn Olay Yeri ekibi de, bahçedeki izlere bakılırsa, kurbanların sürüklenerek içeri taşınmış olabileceklerini söylemişti. Doktor Kemal’e göre ölüm sebepleri iple boğulma. Kesin sonuçlar çıkınca tekrar konuşacağız.”

Olay yerine geldiklerinde onları kalabalık bir gazeteci ordusu karşıladı. Haberi duyan soluğu yetimhanenin önünde almıştı. Her köşede başka bir haber kanalının muhabiri kayıt yapıyordu. Engin Komiser, iri vücudundan beklenmeyen bir çeviklikle, Başkomiseri ve ekibini içeri çekip bahçe kapısını kapattı. Elleri boş kalan medya mensuplarından yükselen soru yağmuruna umursamadan, binaya doğru koştular.

“Ne abuk haber almışlar?”

“Eee Başkomiserim, bunlar gazeteci... Bazen, onlara da hak vermiyor değilim tabii ama insanın yakasına da bir yapıştılar mı tutkal gibi, bırakmıyorlar. Emniyet Müdürü sıkıştırmaya başladı bile. Savcı, ‘Dallanıp budaklanmadan çözün şu cinayetleri,’ diyormuş. Nasıl zeceksek öyle, şip şak? şu gazetecilere mi atsak topu acaba? Ne dersiniz Başkomiserim?”

Engin Komiserin sevimsiz kahkahasına aldırmamaya alışan Başkomiser Ahmet olay yerini, dne göre biraz daha tahammül edilir buldu. Cesetler ve uzuvlar kaldırılınca, etrafta sadece cinayetten geriye kan izleri kalmıştı.

İçerisi yıllar süren kendi haline bırakılmışlığına rağmen, yine de etkileyici görünüyordu. Yıkık dökük de olsalar, işlemeli sütunlara, ahşap doğrama tavana, süslü trabzanlara hayran kalmamak imknsızdı. Burasının faal olduğu dönemlerde, ne muhteşem bir yapı olduğunu, bu hali bile gözler önüne sermeye yetiyordu.

Beyaz kıyafetleri içinde, bir robotu andıran Olay Yeri İnceleme memuru yanlarına yaklaştı.

“Merhaba, kolay gelsin. Var mı bir iz?”

“İz çok da Başkomiserim, işe yarar bir iz yok.”

Etrafta çok fazla parmak izi vardı. Taze olduğunu düşündükleri izlerinse, maktllere ait olduğu tespit edilmişti. Ayak izleri, harabe binanın tozlu zemininde açıkça görülebiliyordu.

Ne yazık ki, katil bunu da hesaba katmış ve ayakkabısının üzerine, galoş benzeri bir tabanlık geçirmişti.

Cinayetlerde kullanılan, kurbanların bağlandığı ve boğulduğu ipler, ağızlarına yapıştırılan koli bantları, dövüldükleri odun parçası incelenmiş ancak katile dair hiç bir bulguya rastlanmamıştı.

Adada motorlu araç kullanımı yasak olduğu için, katilin maktülleri bu tepeye nasıl çıkardığı da muammaydı. Sürüklenme izlerine bakılırsa, buraya kendi ayaklarıyla gelmemişlerdi.

Başkomiser ve ekibinin, umutsuzluğu iliklerine kadar hissettiği bir anda, Olay Yeri İnceleme memuru çıkageldi. Elinde tuttuğu kanıt poşetinin içinde kıvrım kıvrım duran nesnenin ne olduğu, ilk bakışta belli olmuyordu.

“Arka bahçedeki bir ağacın altında buldum bu zinciri Başkomiserim. Bir kolye zincirinden çok, köstekli saat zincirine benziyor sanki.”

Başkomiser Ahmet’in gördüğü ilk saat zinciri değildi bu elbette ama hiç unutamadığı bir tanesine çok benziyordu. Kalbinin sesini kulaklarında hissetti bir an...

Mahalleye geldiklerinde akşam olmak üzereydi. Karşılıklı sıralanmış çoğunluğu ahşap binaların önlerini süsleyen kırmızı, mor, pembe begonviller, erguvanlar ve zakkum ağaçları, tüm mahalleyi saran yasemin kokuları, bu alelade sokağı bir cennete çevirmişti. Can sıkıcı cinayet soruşturmasını bile unutturuyordu insana bu güzel sokak.

Sokağın sonundaki kahvehane herkesi bir araya toplamak için en iyi yerdi. Kısa sürede mahalleli bir aradaydı. Başkomiser, maktüllerin isimlerini sayıp olayı kısaca anlattı. Selim’in iki gün önce öğrendiklerinden farklı bir söz söyleyen yoktu içlerinde.

Kahvehanenin rutubetli duvarına sırtını dayamış, hiç konuşmadan konuşulanları dinleyen yaşlı bir adam, fısıltı gibi bir sesle, bir şeyler söyledi. Bir anda bütün kalabalık sessizliğe büründü.

“Ettiklerini buldular!”

“Ne demek istiyorsun amca? Ne ettiler ki?”

Buz mavisi gözlerini Feride’ye diken adam, sessizce bakmakla yetindi. Konuşmaya başladığında sesi ağlamaklı çıkıyordu.

“Attıkları iftira en sonunda kendi başlarını yedi.”

“Bilmece gibi konuşmasana amca! Doğru dürüst anlat şunu.”

Selim’in sesi istediğinden sert çıkmıştı. Bütün mahallelinin başlarının önlerinde olduğunu da sandalyesine otururken fark etti.

“Niçin konuşmuyorsunuz? Konuşsanıza!.. Yirmi yıl öncesinde olduğu gibi susacak mısınız yine? Ne biçim insanlarsınız be!.. İnsanlığımdan utandırıyor sunuz beni...”

Kimseden çıt çıkmıyordu.

“O iki karı var ya... Bu mahallenin en cadaloz, en fesat karılarıydı. Yirmi yıl önce de öyleydiler. Zavallı Melâhat’in Adnan’la adını çıkardılar. Bu Süleyman’la Mahmut da çanak tuttular bu zillilere. Süleyman’ın gözü vardı zaten Melâhat’te. Zavallı dul kadın, namusuyla oturuyordu şu mahallede. Bu itler musallat oldular kadına. Çok dil döktüm o zamanlar, bu iki pislige. Bırakın kadının yakasını dedim. Baktılar istedikleri gibi olmayacak, iftira attılar kadıncağıza. O Adnan denen çocuk, anasını da aldı, taşındı buralardan ama bitmedi bunların dedikodusu. Bir gün bu dördü, evire çevire, sopayla dövdüler kadını sokak ortasında. Zor aldım ellerinden. O gece canına kıymış zavallı... Tee oradaki çınar ağacını görüyor musun Başkomiser? Aha, işte oraya asmış kendini.”

“Bu yüzden mi öldürüldüler diyorsun?”

“Ben bir şey demiyorum Komiser kızım. Hak yerini buldu diyorum sadece.”

“Bu Melâhat’in kimsesi yok muydu?”

“Bir oğlu vardı Başkomiser. Başka da kimsesi yoktu. Anası kendini asınca, oğlan da kayboldu ortalıktan. Bir daha ne gören oldu ne de duyan. Daha on yaşında bile yoktu yavrucağı. Ölüp kalmıştır belki de bir köşede.”

“Adı neydi bu çocuğun?”

“Adı mı?... İsmail! Sen hatırlıyor musun çocuğun adını?”

“Deniz... Adı Deniz’di Muammer Abi. Benim hanım doğurtmuştu Melâhat’i. Kocası da o sene ölmüştü ya... “

“Hah, Deniz... Deniz Kaya...”

“Olur mu sizce Başkomiserim?”

“Ne olur mu oğlum?”

“Bu çocuk... Deniz... Bunca yıldan sonra, bu insanları öldürmüş olabilir mi?”

Emniyetin lojmanında, mayıs ayına yakışmayan boğucu sıcağı biraz olsun savuşturabilmek için pencereleri açarken cevap verdi Başkomiser.

“Bilmiyorum Selim! Olabilir... Öncelikle bu çocuğa ne oldu onu bulmamız gerek. Feride! Sen yarın çocuk bürosuna ve kayıp bürosuna git. Selim, sen de nüfus müdürlüğüne... 0 yıllara ait kayıtlar duruyorsa, mutlaka bir iz bulabiliriz. Eğer yaşıyorsa, baş şüphelimiz o olacak.”

“Peki, ya yaşamıyorsa Başkomiserim?”

“O zaman işimiz zor görünüyor çocuklar. Elimiz boş...”

Üçü de çaresizce birbirlerine baktılar. Elleri boş olabilirdi fakat çözülmesi zor görünen ne cinayetleri su yüzüne çıkarmışlardı bu güne kadar.

“Engin Bey’in bahsettiği, Suç Psikoloğu olan akrabası ile bir görüşseniz Başkomiserim. “

“Leyla Duman?”

“Evet, Leyla Duman. Belki çıkaracağı katil profili sayesinde, en azından ne aradığımızı biliriz.”

“Haydi çocuklar! Başım ağrıdan çatlıyor. Yarın ola, hayır ola! Engin Komiser savcılıktan mobese kayıtlarını incelemek için izni çıkarmış. Yarın birlikte inceleyeceğiz. Vakti olursa, sonrasında Leyla Duman’la da görüşürüz.”

Uyumak için odalara çekilen ekibinin arkasından bakarken, derin bir nefes aldı Başkomiser. Uykularını bölen rüyalarla, yüreğini sızlatan gerçeklerle yüzleşmekten korkuyordu. Yıllardır içinde sakladığı bu sırrı karısı ve çocukları bile bilmiyordu. Yarım asır öncesinden gelen acılar yakasına

yapışmış, rahat vermiyordu...

Pencerenin pervazına koyduğu eline başını yasladı, çocukluğunu düşündü. Sarı panjurlu, minik evin o yaşlarda ona nasıl devasa görüldüğü geldi aklına.

Gülünce iki yanağında gamzeler oluşan, mis kokulu annesini hayal etti. Elinde tuttuğu tabaktaki kurabiyelerin kokusunu, elleriyle hazırladığı üzüm şerbetinin tadını...

Bahçede takati bitene kadar koşturduğu, annesinin kahkahalarının gökyüzüne ulaştığı o güzel günleri...

Sonra babasını düşündü. O dev gibi adamı... “Benim babam dünyanın en büyük adamı,” diye düşünürdü o zamanlar. Onun yanında yürürken kendini çok güvende hissedirdi. Dağ misali sağladı babası. Annesiyle babasının birlikte hazırladıkları akşam yemeklerinde, masadan hiç kalkmak istemeyişini anımsadı. Hep böyle kalsaydılar keşke...

Öyle olmamıştı... Babası o sene yeni bir iş bulmuştu. Uzun yol şoförlüğü... Bir gittiğinde haftalarca gelmezdi. Geldiğindeyse, hep kavga ederdi annesiyle. Sonradan öğrenecekti, bu kavgaların sebebini.

Babası, evde olmadığı zamanlarda karısının kendisini aldattığını düşünürmüş meğer. Annesi ne dese inandıramamış kocasını. Her hareketinden bir manâ çıkarır, hırsını alamayınca da dövermiş annesini. Babaannesi anlatmıştı bunları.

O günü hatırladı sonra... Bahçedeki sedirde, annesinin kucağında yarı uykulu, yarı uyanık, huzur içinde olduğu o günü...

Babasının gür sesiyle irkilmişti birden. Annesine bağıırıyordu. “Seni kahpe seni! Kahvede herifler hep seni anlatıyorlar. Duymayacağımı mı sandın?” deyip bir tokat atmıştı annesine. Altın rengi saçlar bu kızgın yüze hiç yakışmıyordu. Annesi de bir şeyler söylemişti. Şimdi hiç hatırlamıyordu annesinin son sözlerini.

Babası elindeki bıçağı annesinin göğsüne sapladığında o, ölümün ne olduğunu bile bilmiyordu. Babası annesini kucağına yatırmış, bağıra bağıra ağlıyordu. Polisler gelip babasını alana kadar yaslandığı bahçe duvarından kıpırdıyamamıştı.

O günden sonra hiç görmedi babasını. Yıllar sonra babasının

hapishanede öldüğü haberi gelmişti. Cenazeyi almaya gittiğinde, eline küçük bir torba tutuşturmuşlardı. Torbadan bir sigara paketi, bir çakmak, bir tespih ve köstekli bir saat çıkmıştı. Kapağını açtığında, saatin içine yapıştırılmış fotoğrafı görünce gözyaşlarına boğulmuştu. Bu annesinin fotoğrafıydı... Babaannesi bu acıyı ona unutturmak istercesine, sevgiyle büyütmüştü torununu. Gizli gizli ağladığı gecelerde, katil olan biricik oğluna mı, günahsız gelinine mi, hem öksüz, hem de yetim kalan torununa mı ağlıyordu, bilmiyordu küçük Ahmet.

Beş yaşındaydı daha... Bundan yarım asır önce, o bahçede annesi ile birlikte babası da ölmüştü...

Emniyetin bilgisayar odasında, bilişim uzmanı polis memurunun yardımıyla, mobese kayıtlarının çoğunu incelediler. Elllerinde sadece olay yerini görüntüleyen kamera kayıtları değil, aynı zamanda kurbanların oturduğu güzergâhın ve iskelenin de kayıtları mevcuttu. Adnan Seferi, adaya son vapurla gelirken, Süleyman ve Mahmut daha geç saatlerde bir balıkçı teknesiyle gelmişlerdi. İki kadının mahallelerinden koşar adım, anlamsız bir neşe içinde ayrıldıkları kayıtlarda açık seçik görölüyordu. Yetimhanenin bulunduğu Adalar Yolu üzerindeki kameraların gece saat 22:00 civarı kayıt dışı olduğunu tespit etmişlerdi.

Soğukkanlı katil, belli ki sinsice bir plan yapmış ve kurbanlarını bir araya toplamayı başarmıştı. Nasıl bir cani ile karşı karşıya olduklarını anlayabilmek için Suç Psikoloğu ile görüşmekte yarar vardı.

Leyla Duman kırkına merdiven dayamış, esmer, orta boylu, zayıf, son derece alımlı bir kadındı. Başkomiser Ahmet, Leyla Duman'ın, buluşmak için neden Aya Yorgi Kilisesi'nin yanındaki kır lokantasını seçtiğini önce anlayamamıştı. Gördüğü güzel manzara sonucu ona hak verdi.

Salaş görünümüne rağmen samimi bir havası olan lokantanın, manzarası en muhteşem köşesindeki tahta masada oturuyordu

Leyla Duman. Başını önündeki diz üstü bilgisayara eğmiş, hararetli hararetli bir şeyler yazıyordu. Siyah çerçeveli kocaman gözlükleri burnunun ucuna kadar inmişti.

“Merhaba kuzen! Ne o, yine dünyayı mı kurtarıyorsun?”

Engin Komiserin sesiyle başını kaldıran Suç Psikoloğu, yüzüne çok yakışan gülümsemesiyle selamladı onları. Yaz aylarını Büyükada’da geçirmek onun için vazgeçilmezdi. Özellikle de mayıs ayında, henüz ada kalabalıklaşmamışken buraların tadına doyum olmuyordu. Ada üzerine yaptıkları mini sohbetten sonra Başkomiser söze girdi.

“Leyla Hanım, sanırım Engin Komiser size cinayetlerden bahsetmiştir. Size sormak istediğim bazı sorular var. Umarım yanıtlayabilirsiniz.”

“Elbette Başkomiser! Yeter ki bildiğim yerden sor.”

Leyla Duman’ın şen kahkahası her yeri sarıvermişti. Sadede gelene kadar bir kaç espri daha yaptı neşeli psikolog. Hele kedisi hakkında anlattıkları Başkomiseri öyle eğlendirmişti ki, neredeyse neden buluştuklarını bile unutacaktı. Sonunda cinayetleri, olay yerini, maktulleri, ölüm şekillerini anlatabildi.

“Şimdilik intikam duygusunu tamamen arkaya atalım. O zaman ortaya bir psikopat çıkıyor. Öldürmekten zevk alan bir akıl hastası... Bu tipler genelde toplu cinayetler işlemezler. Onlar için öldürmek, tatmin duygularını ve kendine güvenlerini yükselttiği için bir seferde sadece bir kurbanları olur. Daha sonra cinayetlerine seri olarak devam ederler.”

“‘Büyükada Cinayetleri’nde durum böyle değil. Burada katilin cinayetlerini intikam amaçlı işlediğini düşünmeliyiz.”

“Beş kişiyi yetimhaneye baygın getirdiğini, onları içeriye taşıdığını düşününce, katilin erkek olma ihtimali daha yüksek. Tabii katil bir kişiyse...”

“Uyguladığı ritüel, ya kurbanlara ya da siz polislere, neden bu cinayetleri işlediğini açıklayan ipuçları barındırıyor. Kurbanların dövülmeleri, kalplerinin üzerinden bıçaklanmaları, işaret parmaklarının ve dillerinin kesilmesi... İşte, ipuçları bunlar...”

Başkomiser, nefes bile almadan konuşan psikoloğu dikkatle

dinliyordu.

“Olay yerinde bulunan köstekli saat zinciri eğer katile aitse ve onun için değerli bir eşyaysa, mutlaka onu aramak için geri dönecektir. Malum, katillerin cinayet mahaline geri dönmek gibi bir zayıflıkları vardır. Bazıları bunu işledikleri cinayetten tatmin olmak için yaparlar. Olay yerini görmek kendilerini daha az suçlu hissetmelerini sağlar. Bazıları kendilerini ödüllendirmek, ‘Bu kalabalığın sebebi benim,’ deyip, kendileriyle övünmek için yaparlar. Bazıları da geride kanıt bırakıp bırakmadıklarından emin olmak için...”

Psikolog derin bir nefes aldıktan sonra sesine gizemli bir hava katarak devam etti.

“Maktullerin yıllar önce ölümüne sebep oldukları kadının oğluna gelince... O, bu cinayetlerin katili olmaya çok uygun bir profil. Fakat neden yirmi yıl sonra? O çocuk şimdilerde otuzlu yaşlarında olmalı. Neden intikamını almak için bu kadar beklemiş olsun? Bu soruların cevabını, o çocuğu bulduğunuzda alabilirsiniz ancak. Tabii, eğer katil o ise...”

İlçe Emniyet Müdürlüğü’nün denize bakan binasının toplantı odasında sessizlik hakimdi. Genel Müdürün acil toplantı emriyle bir araya gelmişlerdi. Saatlerdir, hesap verircesine, maruz kaldıkları soruları yanıtlıyorlardı.

Feride, çocuk bürosuyla yaptığı görüşmeden, yıllar önce kayıp Deniz Kaya hakkında başvuru yapılmış olduğunu, kayıp ilanı verildiğini, çocuğun bulunamadığını öğrenmişti.

Selim de nüfus müdürlüğünden, Kayıp Çocuklar Büro Amirliği’nin dosyayı kapatması sonucu, çocuğun nüfusa ölü olarak kaydedildiğini öğrenmişti. Yani elleri ilk günkü kadar boştu.

Medya bir yandan, Savcı öteki taraftan sıkıştırıyor, soruşturmada sonuca varılması için İlçe Emniyet Müdürü’ne baskı yapıyorlardı.

‘Büyükada Cinayetleri’ diye manşet atmıştı gazeteler. Yerel ve ulusal kanallar günlerdir cinayetlerin sır gibi saklanan detaylarının peşindeydi. Emniyet Müdürü bir basın

toplantısıyla onları oyalamıştı ancak zaman kısılıyordu. Katili bulmalıydılar. Beş kişinin aynı anda faili meçhul kurbanlar listesine geçmesi emniyetin itibarını zedeleyebilirdi.

Olay yerinde bulunan zincirde parmak izine rastlanmıştı fakat sistemde bulunan izlerle uyuşmuyordu. Muhtemelen bu parmak izi katile aitti.

Vakit öğleni geçmişti. İlçe Emniyet Müdürü Savcıya ne hesap vereceğini düşünüyor olacak ki, sıkıntıyla toplantıyı bitirdiğini açıkladı.

Müdürün çıkarken açık bıraktığı kapıdan, bir polis memuru, yanında neredeyse alev alacak kadar alkol kokan bir adamla içeri girdi.

“Komiserim, bu Gamsız yine karısıyla kavga etmiş. Mahalleyi ayağa kaldırmışlar. Şikâyetçi oldu komşuları; ben de alıp buraya getirdim. “

“Eh be Cezmi Abi! Ne yapacağız biz sizinle böyle? Her hafta aynı tantana... Kaç yaşına geldin; bir akıllanamadın be abi!”

“Ya Engin Komiser, vallahi billahi benim bir suçum yok. Hep o kaşık düşmanının suçu. “

Sıkıntıyla ensesini kaşıyan Engin Komiser, Başkomiser Ahmet’e eliyle “Ne yapalım?” der gibi işaret etti. Başkomiser tebessümle karşılık verdi. Karı koca kavgasına baksınlardı bari; nasıl olsa cinayet soruşturması bir adım bile ilerlemiyordu.

Gamsız Cezmi odadaki kalabalığın üzerinde gözlerini gezdirdi. “Sanırsın karımla kavgadan değil, cinayetten sorgulanacağım,” diye geçirdi aklından. Daha bir telaşlandı sarhoş koca.

“Aman diyeyim Engin Komiser! Karıya bağırmaktan içeri mi alacaksınız beni nedir?”

“Sen hele bir anlat bakalım Cezmi Abi, yine ne oldu?”

“Ne olacak oğlum? Anla işte! İçki muhabbeti yine... Her gün aynı kavga... Sabahladım ya ormanda, ona bozuldu. Evim yok muymuş benim? Ulan, evde huzur mu var diyeceğim ama boşver...”

“Gerçekten abi ya! Evin yok mu sizin? Ormanda içip içip başına bir iş açsan, kim bulacak seni? Bak, şikayetçi olmuş komşuların. Alacağım mecburen seni nezarethaneye. Dua et de

geri çeksinler şikâyetlerini.”

“Yahu! Evde içeriz suç, ormanda içeriz suç! Karı da ne diye dırdır ediyorsa o kadar? Yerim belli, yurdum belli... Öyle orman dediysek, ta içinde değiliz ya. Karı bilir aslında nerede içtiğimi. Arasa, eliyle koymuş gibi bulur beni ama domuzluk edecek ya... Adalar Yolu üstündeyim, yetimhanenin oralarda. Gel gör dedim karıya; “Neyini göreceğim senin,” dedi. Kavgadan oradan çıktı vallahi Komiserim.”

Hepsi birden ayaklanıp “Yetimhane mi?” diye bağırınca, Gamsız Cezmi neye uğradığını şaşırıldı.

“Geçtiğimiz pazartesiye salıya bağlayan gece de orada mıydın?” Başkomiser Ahmet’in sorusuna cevap verip vermemekte çekimser davranan Gamsız, gözlerini Engin’e çevirdi.

“Hee, oradaydım ya Amirim. Ne oldu ki?”

“Dünyadan haberin yok mu senin amca? Yetimhanede beş kişi öldürüldü o gece. Gelmedi mi kulağına?”

“Ne bileyim ben be Komiser kızım? Duydum elbette cinayeti. Duymayan mı kaldı? Amirim öyle birden sorunca şey edemedim. Kusura bakma Amirim.”

“Saat kaç kadar oradaydın?”

Valla, akşam üstüydü gittiğimde. Sabaha kadar oradaydım.”

“Gelen geçen oldu mu?”

“He ya, oldu... Çöp arabası geçti.”

“Biliyoruz onu! Bekçi de söyledi. Çöpleri almaya gelmiş. Başka geçen oldu mu?”

“Gece yarısından sonra ne çöpüymüş o?”

“Ne diyorsun sen dayı? Ne gece yarısı? Sen iyice demlenmişsin herhalde; saati bile unutmuşsun.”

“Yok be oğlum! O saatlerde ayılmaya bile başlamıştım artık. Hava kararınca dört şişeden sonrasını hatırlamıyorum. O sıra sızmışım kesin. Artık kaç saat uyudum bilmem ama çöp kamyonunu gördüğümde uyanıktım. Bir hışımla yoldan aşağı doğru geçti. Tuhaftı ya... Unutmuşum bak... Siz sorunca geldi aklıma... Sahi, o saatte ne arıyordu ki çöp kamyonu yolda?”

“Mobese kamerası gibisin be dayı! Onları etkisiz hale getirebiliyorlar da, sen akıllarına gelmemişsin.”

Selim’in sözü üzerine şaşkın ördek gibi tek tek herkesin

üzerinde gözlerini gezdirdi Cezmi.

Başkomiser Ahmet, Cezmi'nin omzuna eliyle yavaşça vurduktan sonra odadakilere baktı.

"Haydi çocuklar! Katili bulduk galiba..."

Kıpkırmızı gözlerini Başkomisere dikmiş, öfkeyle bakıyordu. Yumruk yaptığı ellerini iki yanına salmıştı. Dişlerini sıkıdığı, çukurlaşan yanaklarından belli oluyordu. Belki ellinci kez, yine aynı söz çıktı ağzından.

"Ben öldürmedim!"

Feride ve Komiser Engin, Suç Psikoloğu Leyla Duman'la birlikte aynanın diğer tarafından sorguyu izliyorlardı.

Gamsız Cezmi'nin ifadesinden sonra, belediyeye gidip, o gün, o güzergâhta görevli olan çöpçüyü bulmak zor olmamıştı.

Umut Gülmez İstanbul'daki bir yetiştirme yurdunda büyümüşü. Belediyeye verdiği özgeçmişinde yazılanlara göre otuz yaşındaki Umut Gülmez, on sekiz yaşına kadar kaldığı yetiştirme yurdundan lise mezunu olarak ayrılmıştı. Çeşitli mağazalarda satış görevlisi olarak çalıştıktan sonra, bundan üç yıl önce Büyükkada İlçe Belediyesi'nin verdiği çöpçülük ilanına başvurmuş ve kabul edilmişti.

"Ben öldürmedim!"

Başkomiser arka masada duran iki kanıt poşetinin birinden çıkardığı köstekli saati masanın ortasına çarptı. Avucunu yakan saatin acı hatıralarını hortlatmasına izin vermeyecekti.

"Bu saat senin mi?"

"Hayır! Benim değil!.. Şey, yani... Babamındı..."

Diğer torbayı açmaya bile gerek duymadan, saatin yanına fırlattı Başkomiser. İçindeki zinciri gören Umut huzursuzlandı. Saate doğru uzattığı elini geri çekti.

"Saatinin zincirini düşürmüşsün. Saat evinde bulundu. Zincirse..."

Başkomiserin yarım bıraktığı cümlesini Selim tamamladı.

"Zincirse Rum Yetimhanesinin bahçesinde... Kalıbımı basarım zincirde bulunan parmak izi sana aittir. İnadı bırak artık

Umut! İtiraf et! Cinayetleri sen işledin.”

Bir Başkomisere bir Selim’e bakan Umut’un gözlerinden süzülen yaşlar çenesinde birikiyordu.

“Ne olur, bırakın beni! Ben kimseyi öldürmedim. Eve gitmem gerek benim. Kardeşim beni bekliyordur. Ben olmadan uyuyamaz o. Bırakın beni, bırakın!”

“Kardeşinle mi yaşıyorsun?”

“Evet Başkomiserim... Onun benden başka hiç kimsesi yok. Daha küçücük o. Tek başına ne yapar? Ben olmadan ne yapar?”

“Kaç yaşında kardeşin?”

“On...”

“Yetiştirme yurdunda büyümüşsün... Sonradan mı buldun kardeşini?”

“Sonradan kardeş olduk.”

“Öz kardeşin değil yani...”

“Fark eder mi?”

“Etmez tabii! Fakat, bir sorun var Umut! Evinde bir çocuğun yaşadığına dair hiç bir iz yok...”

Umut afallamış yüz hatlarıyla, söylenileni anlamamış gibi bakıyordu. Şaşırmış gibi bir hali vardı. Gözlerini kıstı. Ne düşündüğü değil ama bir şey düşündüğü anlaşılıyordu. Ağzını araladı... Tekrar kapattı... Eliyle havada anlamsız hareketler yapmaya başladı. İki elinin başparmaklarıyla şakaklarını bastırdı. Aceleyle gözünden düşen bir damla yaş sildi.

“Kardeşim,” dedi. “Kardeşim o benim!..”

Ayakları çıplak ve kan içindeydi annesinin. Alnından süzülen kanın rengi, ağlamaktan yorgun düşmüş gözleri gibi kıpkırmızıydı.

O yılan dilleriyle iftira attıkları annesini, hiç acımadan dövmüşlerdi. Kalabalığın arasından uzattıkları parmakları annesini gösteriyordu. “Bu kahpeyi barındırmayın bu mahallede,” diye bağıırıyordu vicdansızlar.

Acıdan baygın düşen annesini çekip fırlattıkları çınar ağacının altında, saatlerce başucunda bekledi. “Git,” dedi annesi... “Kaç, git buradan!”

Koşmaya başladı. Rüzgârın savurduğu gözyaşlarını tutmaya çalışmadı hiç. Durmadan koştu... gidecek bir yeri yoktu.

Nefes nefese dizlerine dayadığı ellerini, minicik yüreğinin üzerine koydu sonra. Çok yorulmuştu... Çok susamıştı... Çok karanlıktı... Çok yalnızdı...

Önünde durduğu eski binayı biliyordu. Buraya kaç kez gelmişti. “Yetimhane,” demişti annesi burası için. “Kimsesiz çocuklar kalırmış burada,” demişti... O da kimsesiz değil miydi artık? Koca çınar ağacının asırlık dalından sarkan annesi de bırakıp gitmemiş miydi onu?

Karanlıktı, soğuktu, sessizdi yetimhane. Korkunçtu da biraz... Bütün yetimhaneler böyle mi olurdu acaba? Çömeldiği ağaç dibinde, sıkıca sarıldığı dizlerine kapandı. Ağlamaya başladı. “Neden ağlıyorsun?”

Başını kaldırıp, hızla geri çekildi. Karşısında duran çocuk cılız sesiyle tekrar sordu.

“Neden ağlıyorsun? Sen de kimsesiz misin benim gibi? Senin de mi annen öldü? Onun için mi ağlıyorsun?”

“Kimsin sen,” bile diyemedi. Buna ne takati vardı ne de isteği...

“Ağlama! Ben senin kardeşin olurum. Seni hiç yalnız bırakmam. Ağlama!..”

Ağlamıyordu artık. Korkmuyordu da... Cılız çocuğun uzattığı eli tuttu. Tuttu ve bir daha hiç bırakmadı...

Büyükada’nın denize karşı tepelerinden birinde, Leyla Duman’ın evinin havadar bahçesinde kahvelerini yudumlarken, elinde tuttuğu gazeteyi sehpanın üzerine sertçe bıraktı Başkomiser Ahmet.

Bir haftadır çalkalanan medya ve basın kendilerine yeni bir eğlence bulmuşlardı. Öyle ki televizyon kanallarından biri, ‘Büyükada Cinayetleri’ni dizi yapma haberini yaymış, başrolde de, ülkenin ne ile ünlendiği belli olmayan bir yeni yetmesini oynatacağını duyurmuştu. Başkalarının acıları insanoğluna daha çekici gelmez miydi zaten?

Sorgu odasında duydukları dehşet verici gerçeklerden sonra, Umut’un aslında Deniz Kaya olduğunu öğrenmişlerdi. Bunu bütün

ülkeye duyurma işini de Deniz'in hayat hikâyesini yazdığı makale ile eskilerin şarkıcısı, şimdilerin en tutulan köşe yazarı (!) üstlenmişti.

Yazılanları Deniz'in ağzından mı, yoksa kendi hayal gücünden mi harmanlamıştı belli değildi. "Yetiştirme yurdunun kapısında, gözü yaşlı, altını ıslatmış, korkudan ve yorgunluktan bitap düşmüş Deniz, kim olduğunu hatırlayamadığı için adına Umut demişlerdi," diye başlıyordu yazı.

Çıkarıldığı mahkemede, Deniz'in akli dengesinin yerinde olmadığına kanaat getirilmiş, Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'ne sevk edilmişti. Gösterdiği psikotik semptomlar sonucu şizofren tanısı konmuştu.

Başkomiserin yüzünde belli belirsiz bir hüznü sezen Leyla Duman, kucağında tuttuğu siyam kedisinin başını okşadıktan sonra onu yere bıraktı.

"Her insan çocukluğunda yaşadığı travmalarla baş etmekte aynı başarıyı gösteremiyor maalesef Başkomiserim. Kendinizi Deniz'in yerine koysanıza! İnsanın annesinin gözlerinin önünde ölmesi ne acı bir şeydir."

Başkomiser Ahmet sızlayan yüreğini eliyle ovaladı. Sahte bir tebessüm kondurdu yüzüne.

"Öyledir muhakkak Leyla Hanım. Öyledir muhakkak..."

Yeşim YÖRÜK. Detektif proza